ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (viies, laiendatud koda)

21. september 2004 *

Kohtuasjas T-104/02,

Société française de transports Gondrand Frères SA, asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindaja: advokaat M. Famchon, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: C. Durand, B. Stromsky ja X. Lewis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

mille esemeks on komisjoni 14. jaanuari 2002. aasta otsuse K(2002) 24 (lõplik), mis sedastab, et imporditollimaksu vähendamiseks puudub erandjuhul alus, tühistamise taotlus,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (viies, laiendatud koda),

koosseisus: koja esimees P. Lindh, kohtunikud R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi ja M. E. Martins Ribeiro,

kohtusekretär: ametnik I. Natsinas,

arvestades kirjalikus menetluses ja 18. detsembri 2003. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 22. detsembri 1994. aasta määruse (EÜ) nr 3319/94, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks sellisest maksust mittevabastatud äriühingute poolt eksporditava Bulgaariast ja Poolast pärineva karbamiidi ja ammooniumnitraadi lahuse impordi suhtes ja nõutakse lõplikult sisse ajutine tollimaks (EÜT L 350, lk 20), pealkirja H „Dumpinguvastased meetmed" all asuv 39. põhjendus sätestab:

„Võttes arvesse ühenduse tootmisharule finantskahju näol tekitatud olulist kahju ning seetõttu, et väärtuselise tollimaksu kehtestamine oleks kahjulik kõnealuse hooajast sõltuva ning äärmiselt hinnatundliku toote hinnale ühenduse turul, samuti

arvestades impordi võimalikku ümbersuunamist kolmandate riikide äriühingute kaudu, on kohane kehtestada muutuv tollimaks tasemel, mis võimaldaks ühenduse tööstusel tõsta oma hindu tulutoovale tasandile impordi osas, mille eest esitavad otse arve Bulgaaria või Poola tootjad või äriühingud, kes on kõnealust toodet importinud uurimisperioodil, ning teiseks kehtestada samal alusel arvutatav koguseline tollimaks muule impordile, et vältida dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmist." [Siin ja edaspidi on nimetatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

2 Määruse nr 3319/94 artikli 1 lõige 3 sätestab lõpliku dumpinguvastase tollimaksu:

„Poola päritolu impordile kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu summa vastab impordi miinimumhinna 89 eküüd kauba tonni kohta ning CIF-hinna (hind, kindlustus ja prahiraha) ühenduse piiril pärast (ühise tollitariifistiku (edaspidi „ÜTT") kohase) tollimaksu tasumist kauba tonnilt vahele juhtudel, kui CIF-hind ühenduse piiril pärast tollimaksu tasumist kauba tonnilt on madalam impordi miinimumhinnast ning kui vabasse ringlusse lubatud impordi eest esitab arve otse importija, kes ei ole seotud Poolas asuva mõne järgmise eksportija või tootjaga:

[...]

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy,

— (TARIC-i lisakood: 8793).

Vabasse ringlusse lubatud impordile, mille eest ei esitata arvet otse importijale, kes ei ole seotud Poolas asuva mõne eespool nimetatud eksportija või tootjaga, kohaldatakse koguselist tollimaksu järgmiselt:

kaubale [...] mille on sertifitseerinud Zaklady Azotowe Pulawy [...] koguseline tollimaks 19 eküüd kauba tonni kohta [...] (TARIC-i lisakood: 8795)." [mitteametlik tõlge]

3 Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; edaspidi „tolliseadustik"), artikkel 236 sätestab impordi- või eksporditollimaksu tagasimaksmise, kui on kindlaks tehtud, et selle summa tasumise või arvestuskande tegemise ajal ei tulenenud see summa seadusest või selle summa kohta tehti arvestuskanne vastuolus kõnealuse seadustiku artikli 220 lõikega 2. Tollimaksu ei maksta tagasi ega vähendata, kui seadusest tulenevast tollimaksu summast erineva summa tasumise või sellest erineva summa kohta arvestuskande tegemise tingis asjaomase isiku tahtlik tegevus.

4 Tolliseadustiku artikkel 239 (edaspidi „õigluse klausel") sätestab:

„1. Impordi- või eksporditollimaksu võib tagasi maksta või vähendada muudes kui artiklites 236, 237 ja 238 nimetatud juhtudel:

— mis määratakse kindlaks kooskõlas komiteemenetlusega,

— mille on põhjustanud asjaolud, mille puhul asjaomast isikut ei saa süüdistada pettuses või ilmses hooletuses. Olukorrad, mille puhul seda sätet võib kohaldada, ja kord, mida tuleb järgida, määratakse kooskõlas komiteemenetlusega. Tollimaksu tagasimaksmiseks või vähendamiseks võib kehtestada eritingimused.

2. Tollimaks makstakse tagasi või vähendatakse lõikes 1 ettenähtud põhjustel taotluse alusel, mis tuleb esitada asjakohasele tolliasutusele kaheteistkümne kuu jooksul, arvestades kuupäevast, kui tollimaksu summa võlgnikule teatati. Toll võib seda tähtaega piisavalt põhjendatud erandjuhtudel pikendada."

5 Komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted ühenduse tolliseadustikule (EÜT L 253, lk 1; edaspidi „rakendusmäärus"), artikli 905 lõige 1 sätestab:

„Kui otsuseid tegev tolliasutus, kellele esitatakse seadustiku artikli 239 lõike 2 alusel tagasimaksmise või vähendamise taotlus, ei saa artikli 899 alusel otsust teha, kuid taotlusega on kaasas tõendid eriolukorra kohta, mis tuleneb muust kui asjaomase isiku poolsest pettusest või ilmsest hooletusest, peab liikmesriik, kus nimetatud tolliasutus asub, saatma juhtumi komisjonile lahendamiseks artiklites 906–909 sätestatud korra alusel[...]."

6 Prantsuse tolliseadustiku artikkel 399 määratleb pettusest „osavõtjatena" isikuid, kes osalesid salakaubaveos või rikkumises, mis seisneb impordi või ekspordi deklareerimata jätmises. Pettusest osavõtjatele võib määrata samu karistusi kui rikkumise toimepanijatele ning peale selle ka samas seadustiku artiklis 432 sätestatud karistusi õiguste äravõtmise näol.

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

7 Hageja on Prantsuse äriühing, kes tegutseb tolliekspediitorina. 22. ja 23. augustil ning 17. septembril 1996 lubas ta kolme Prantsuse äriühingu, s.o UNCAA, Champagne Fertilisants'i ning EFI Trade (edaspidi „kaubasaajad") nimel vabasse ringlusesse Roueni (Prantsusmaa) tolliametis kolm Poolast pärineva karbamiidi ja ammooniumnitraadi lahuse saadetist.

8 Nimetatud kaubad oli Prantsuse äriühing Evertrade soetanud Poola äriühingult Zaklady Azotowe Pulawy (edaspidi „ZAP"). Kaupade eest esitas ZAP kõigepealt arved Evertrade'ile ning seejärel esitas Evertrade arved kaubasaajatele (12. augusti 1996. aasta arved nr 96.00230 ning 96.00231 Champagne Fertilisants'ile ja nr 96.00232 UNCAA-le ning 21. augusti 1996. aasta arved nr 96.00243, 96.00244, 96.00245 ja 96.00246 EFI Trade'ile).

9 Hageja esitatud tollideklaratsioonid sisaldasid dumpinguvastasest tollimaksust vabastamise taotlust määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 alusel. Kaubad aktsepteeris Roueni tolliameti tolliasutus (edaspidi „pädev tolliasutus"), kes kinnitas need deklaratsioonid nende esitamisel 22. augustil ning 17. septembril 1996 märkega „ACD" (*admis conforme sur documents*). Seitse Evertrade'i poolt väljastatud arvet (vt eespool punkt 8) oli lisatud nendele deklaratsioonidele.

10 Roueni tollipiirkonna ameti *receveur principal des douanes et droits indirects* (vanemametnik tollimaksude ja kaudsete maksude alal) teatas 4. juuli 1997. aasta kirjaga hagejale, et tollideklaratsioonide hilisema kontrolli tulemusel on selgunud, et impordil ei esitanud ZAP arveid otse kolmele kaubasaajale. Ta oli seisukohal, et käesolevas asjas tuleb määrata koguselist tollimaksu 19 eküüd kauba tonni kohta

ning et hageja on kohustatud tasuma 1 757 175 Prantsuse franki dumpinguvastast tollimaksu ja 96 643 franki käibemaksu, kokku seega 1 853 818 franki (edaspidi „dumpinguvastase tollimaksu võlg").

11 Hageja palus 3. augusti 2000. aasta kirjas tolli peadirektorile (Rouen) tolliseadustiku artikli 236 lõike 1 ning artikli 239 lõike 1 alusel vähendada temalt nõutavat dumpinguvastast tollimaksu. Prantsuse tollimaksude ja kaudsete maksude peaamet teatas 12. detsembril 2000, et hageja taotlus tollimaksu vähendamiseks edastati tolliseadustiku artikli 239 alusel komisjonile.

12 Komisjon leidis, et imporditollimaksu vähendamine ei ole käesolevas asjas põhjendatud ja jättis 14. jaanuari 2002. aasta otsusega K (2002) 24 lõplik (edaspidi „vaidlusalune otsus") nimetatud taotluse rahuldamata.

Menetlus ja poolte nõuded

13 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 8. aprillil 2002 saabunud hagiavaldusega esitas hageja käesoleva hagi.

14 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (viies, laiendatud koda) avada suulise menetluse ilma menetlustoiminguid kohaldamata.

15 Kuna hageja puudus 18. detsembri 2003. aasta kohtuistungilt, sedastas kohtusekretär, et kohtukutse oli saadetud hagejale viimase nimetatud kohtudokumentide kättetoimetamise aadressil Luxembourgis ning kohtukutse kättesaamise kinnitus oli tagasi saadetud Esimese Astme Kohtu kantseleisse. Komisjon, kellelt küsiti seisukohta menetluse võimaliku peatamise osas, jättis nimetatud küsimuse Esimese Astme Kohtu otsustada, mistõttu viimane otsustas jätkata kohtuistungit.

16 Kohtuistungil kuulati ära komisjoni kohtukõne ja komisjoni vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele.

17 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

— tunnistada hagi vastuvõetavaks;

— tühistada vaidlusalune otsus;

— vähendada hagejale määratud dumpinguvastast tollimaksu.

18 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Hageja selle nõude vastuvõetavus, mis puudutab hagejale määratud dumpinguvastase tollimaksu vähendamist Esimese Astme Kohtu poolt

Poolte argumendid

19 Komisjon leiab, et vastuvõetamatu on hageja nõue, mis puudutab viimaselt sissenõutava dumpinguvastase tollimaksu vähendamist Esimese Astme Kohtu poolt. Komisjon väidab, et Esimese Astme Kohus ei saa nimelt asendada haldusasutust, kes on kohustatud otsustama maksu vähendamise üle.

Esimese Astme Kohtu hinnang

20 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt puudub Esimese Astme Kohtul pädevus õigusakti tühistamise hagi lahendamisel EÜ artikli 230 alusel anda korraldusi ühenduse institutsioonidele või viimaseid asendada. Kui Esimese Astme Kohus tühistab vaidlusaluse õigusakti, on asjaomane institutsioon nimelt kohustatud kooskõlas EÜ artikliga 233 võtma tühistava kohtuotsuse täitmiseks vajalikud meetmed (Esimese Astme Kohtu 27. jaanuari 1998. aasta otsus kohtuasjas T-67/94: Ladbroke Racing *v.* komisjon, EKL 1998, lk II-1, punkt 200, ning 16. septembri 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-133/95 ja T-204/95: IECC *v.* komisjon, EKL 1998, lk II-3645, punkt 52). Järelikult tuleb vastuvõetamatuks lugeda hageja nõue, mis puudutab viimaselt sissenõutava dumpinguvastase tollimaksu vähendamist Esimese Astme Kohtu poolt.

Põhiküsimus

21 Oma hagi toetuseks esitab hageja kolm väidet, mis puudutavad esiteks dumpinguvastase tollimaksu võla puudumist, teiseks ilmset hindamisviga ning kolmandaks vaidlusaluse otsuse vormiviga.

Esimene väide, mis puudutab dumpinguvastase tollimaksu võla puudumist

Poolte argumendid

22 Hageja vaidlustab dumpinguvastase tollimaksu võla olemasolu. Ta väidab, et ZAP-ilt Evertrade'ile esitatud arvetel olnud hind ning seejärel Evertrade'ilt kaubasaajatele esitatud arvetel olnud hind ületas oluliselt määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 esimeses lõikes sätestatud impordi miinimumhinda 89 eküüd kauba tonni kohta ning seega ei ole tegemist dumpinghinnaga. Hageja leiab, et nii faktiliselt kui ka õiguslikult ja õigluse seisukohast on lubamatu, et tolliekspediitorit koormatakse rahaliselt dumpinguvastase tollimaksuga impordi eest, mis ei ole ilmselgelt seotud ei dumpingu ega dumpingust kõrvalehoidmisega.

23 Komisjon on seisukohal, et hageja ei saa vaidlusaluse otsuse kehtivuse vaidlustamisel tugineda dumpinguvastase tollimaksu võla puudumisele. Nende maksu vähendamise raames õigluse alusel tehtud otsuste eesmärgiks ei ole tuvastada tollivõla olemasolu (Euroopa Kohtu 24. septembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-413/96: Sportgoods, EKL 1998, lk I-5285, punktid 39–43, ja Esimese Astme Kohtu 16. juuli 1998. aasta otsus kohtuasjas T-195/97: Kia Motors ja Broekman Motorships *v.* komisjon, EKL 1998, lk II-2907, punkt 36).

Esimese Astme Kohtu hinnang

24 Esimese Astme Kohus märgib, et tolliseadustiku artikkel 239 kujutab endast „õigluse üldklauslit". Nimetatud sätte ning rakendusmääruse artikli 905 eesmärgiks on reguleerida eriolukorda, kus asub asjaomane majandustegevuses osaleja, võrreldes teiste sama tegevust teostavate majandustegevuses osalejatega (vt selle kohta Euroopa Kohtu 25. veebruari 1999. aasta otsus kohtuasjas C-86/97: Trans-Ex-Import, EKL 1999, lk I-1041, punkt 18, ning Euroopa Kohtu 7. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-61/98: De Haan, EKL 1999, lk I-5003, punkt 52). Õigluse klauslit ja rakendamismääruse artiklit 905 tuleb rakendada eelkõige siis, kui asjaomase majandustegevuses osaleja ning avaliku võimu vahelist suhet iseloomustavatest asjaoludest tulenevalt on ebaõiglane, et majandustegevuses osalejale tekib kahju, mida viimasel ei oleks tavaolukorras tekkinud (Esimese Astme Kohtu 19. veebruari 1998. aasta otsus kohtuasjas T-42/96: Eyckeler & Malt *v.* komisjon, EKL 1998, lk II-401, punkt 132). Impordi- või eksporditollimaksu tagasimaksmine või vähendamine, mida võib kohaldada üksnes teatavatel tingimustel ning eespool viidatud sätetes eraldi ette nähtud juhtudel, kujutab endast erandit üldisest impordi- ja ekspordikorrast (vt selle kohta Euroopa Kohtu 13. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas C-156/00: Madalmaad *v.* komisjon, EKL 2003, lk I-2527, punkt 91).

25 Sellest tuleneb, et komisjonile õigluse klausli ning rakendamismääruse artikli 905 alusel esitatud nõuded ei puuduta küsimust, kas dumpinguvastase tollimaksu võlg on olemas või mitte, vaid viitavad üksnes nende eritingimuste olemasolu või puudumise tuvastamisele, mis võivad õigluse seisukohalt õigustada impordi- või eksporditollimaksu tagasimaksmist (vt analoogiline eespool viidatud otsus Sportgoods, punktid 39–43, ning eespool viidatud otsus Kia Motors ja Broekman Motorships *v.* komisjon, punktid 36–37). Komisjonile sellise nõude esitamine eeldab kõnealuse võla olemasolu, kuna hagejal on — eelkõige kohaldades nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrust (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1), muudetud kujul — nimetatud võla olemasolu vaidlustamiseks muud õiguskaitsevahendid.

26 Järelikult tuleb sedastada, et hagejal puudub käesoleva menetluse raames õigus vaidlustada dumpinguvastase tollimaksu võla olemasolu.

27 Eeltoodust tulenevalt tuleb esimene väide lükata tagasi.

Teine väide, mis puudutab ilmset hindamisviga

28 Käesolev väide on jaotatud kaheks osaks. Esiteks heidab hageja komisjonile ette, et viimane on teinud ilmse hindamisvea, keeldudes käesolevas asjas tunnustamast „eriolukorra" olemasolu. Teiseks leiab hageja, et teda ei saa süüdistada pettuses ega ilmses hooletuses.

Esimene osa

— Poolte argumendid

29 Esiteks väidab hageja, et talle ette heidetav rikkumine on „täielikult formaalne" ning see ei ole avaldanud tolliseadustiku artikli 204 tähenduses kõnealuse tolliprotseduuri nõuetekohasele käigule olulist mõju.

30 Teiseks toob hageja esile, et kõnealusele impordile dumpinguvastase tollimaksu kohaldamine ületab kohaldatava regulatsiooni seatud eesmärke oluliselt juba põhjusel, et eksportijal ei ole võimalik arve esitamisel ühenduses asuvale kauba esimesele saajale tõendada dumpingust kõrvalehoidmise puudumist. Hageja viitab määruse nr 3319/94 eesmärkide, nii nagu on selle põhjendustes kirjeldatud, ning nimetatud määruse teksti vahelisele ebakõlale. Hageja kinnitab, et ühenduse seadusandja taotletav ning määruse nr 3319/94 39. põhjenduses nimetatud eesmärk oli vältida dumpingu meetmetest kõrvalehoidmist impordi ümbersuunamise teel kolmandates riikides asuvate äriühingute kaudu. Käesolevas asjas ei ole tegemist sellise juhtumiga, kuna esimeseks ostjaks pärast Poola eksportijat oli Prantsuse äriühing. Hageja leiab, et kui ühenduse seadusandja oleks tahtnud välistada kõik kolmnurksed ümbersuunamise viisid, ei oleks määruse nr 3319/94 põhjendustes seatud eesmärk olnud määratletud tekstiga, mis nimetab üksnes „impordi võimalikku ümbersuunamist kolmandate riikide äriühingute kaudu".

31 Hageja vaidleb vastu allpool punktis 50 toodud komisjoni väitele, et Evertrade eemaldus vabatahtlikult tolliasutusele „nähtavast" kaubandusringkonnast ning sai sellega uuesti täieliku vabaduse seoses talle arvetel esitatud hinnaga ning võttis nii pädevalt tolliasutuselt võimaluse võimaliku hilisema hinnaalanduse suhtes. Hageja väidab, et kui tolliasutus oleks kahelnud Evertrade'i poolt ZAP-ile tasutud hinnas, oleks tulnud seda hinda vastavalt Prantsuse tolliseadustiku artiklile 65 kontrollida. Asjakohane ei ole argument, et Evertrade'il oli võimalik saada hilisemat hinnaalandust. Seega esiteks on olemas sama pettuse risk, sõltumata sellest, kas kõnealune importija on otse Poolast ostja. Teiseks ähvardaks Evertrade'i Prantsuse tolliseadustiku artikli 399 alusel pettuse puhul peamise täideviijaga sama karistus, kui tollideklaratsioonid olid allkirjastatud tema nimel, või pettuse osalisega sama karistus, kui importimine toimus tema vastava omandaja nimel.

32 Lisaks viitab hageja asjaolule, et määruse nr 3319/94 artikli 2 lõike 3 tõlgendamine valmistab raskusi ning et suur hulk majandustegevuses osalejaid ning tolliasutusi liikmesriikides on seda sätet vääralt tõlgendanud. Hageja leiab, et Prantsuse tollimaksude ja kaudsete maksude peaameti 12. detsembri 2000. aasta kiri, milles

teatati, et tema taotlus tollimaksu vähendamiseks edastati komisjonile (vt eespool punkt 11), kinnitab käesolevas asjas eriolukorra olemasolu, kuna kaupade impordihind ei ole madalam määruses nr 3319/94 sätestatud miinimumhinnast, ning et üksnes juhul, kui kaup lastakse lõppsaaja nimel vabasse ringlusesse Prantsuse vahendaja väljastatud arve alusel, on koguselise tollimaksu kohaldamine õigustatud.

33 Hageja väidab, et komisjon tõlgendab määruse nr 3319/94 artikli 1 lõiget 3, luues kaks erinevat tollimaksu. Esiteks näeb ta ette muutuva tollimaksu, mis vastab impordi miinimumhinna 89 eküüd ning CIF-hinna *franco* ühenduse piiril pärast ÜTT-kohase tollimaksu tasumist kauba tonnilt vahele, kui CIF-hind on madalam 89 eküüst ning äriühing ZAP esitab impordi eest arve otse sõltumatule importijale. Teiseks nähakse ette koguseline tollimaks 19 eküüd tonnilt, kui kõnealune äriühing ei ole esitanud arvet otse importijale. See säte ei näe siiski ette meetodit dumpingu määra arvutamiseks, kui äriühingu ZAP poolt arvel esitatud hind on kõrgem kui 89 eküüd tonni kohta. Hageja vaidleb vastu komisjoni põhjendusele, mille kohaselt on dumpinguvastane tollimaks kohaldatav juhul, kui Poola eksportija ei ole esitanud arvet otse importijale. Seega võib kõnealust sätet tõlgendada samuti esiteks nii, et eristatakse üksnes juhtumit, kus CIF-hind on madalam miinimumhinnast 89 eküüd, ning teiseks ei ole määruse nr 3319/94 39. põhjendus täpne, kuna see viitab „tasemel [e], mis võimaldaks ühenduse tööstusel tõsta oma hindu tulutoovale tasandile", ning sätestab, et kehtestada tuleb koguseline tollimaks, „et vältida dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmist". Hageja leiab, et sama põhjendus viitab „impordi võimalik[ule] ümbersuunamis[ele] kolmandate riikide äriühingute kaudu" — olukorrale, mida käesolevas asjas ei esine.

34 Hageja lisab, et vaidlusaluse tariifirubriigiga seotud tollitariifistiku mikrofišš toetab seda segadust.

35 Hageja on arvamusel, et käesolevas asjas esineb eriolukord, mis seisneb asjaolus, et määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 „üldise tõlgendamisvea" tõttu vabastas ta dumpinguvastasest tollimaksust kaubad, mis täitsid selleks kõik objektiivsed tingimused, otsustades need lasta vabasse ringlusesse kauba lõppsaajate nimel, selle asemel et seda õigesti Evertrade'i nimel teha, ning et pädev tolliasutus, kes registreeris deklaratsioonid alles pärast kauba ning kaubaga kaasas olnud dokumentidega tutvumist, leidis, et TARIC-i lisakoodi valik ning sellest tulenev maksuvabastus on õigustatud.

36 Hageja vaidlustab oma vastuses komisjoni argumendi, mille kohaselt käesolevas asjas on eriolukorra olemasolu välistatud, kuna määramatu arv majandustegevuses osalejaid on samas olukorras. Hageja märgib, et olukorra erilisus tuleneb asjaolust, et CIF-hind ühenduse piiril, millega ZAP müüs imporditud kaupu, oli märgatavalt kõrgem määruse nr 3319/94 artikli 1 lõikes 3 sätestatud impordi miinimumhinnast ning ZAP esitas kaupade eest arved Prantsuse äriühingule Evertrade, kelle raamatupidamisele oli Prantsuse tollivõimude uurijatel vaba juurdepääs. Nimetatud asjaolusid ei esinenud üldiselt määramatul arvul majandustegevuses osalejatel.

37 Kolmandaks leiab hageja, et pädev tolliasutus, kes oli igati teadlik impordi toimumise tingimustest, aktsepteeris kaupade impordil tollideklaratsioonid täielikult.

38 Selle väite toetuseks selgitab hageja, et kaubad läbisid menetluse „circuit 1" (mida tõendab deklaratsioonidel tempel „CIR1"), mis hõlmab füüsilist ning dokumentide kontrolli. Ta lisab, et pädev tolliasutus nägi, et hageja allkirjastas deklaratsioonid, täites tariifirubriigi viitega TARIC-i lisakoodile 8793, mis vastab dumpinguvastasest tollimaksust vabastatud impordile, ning mitte viitega TARIC-i lisakoodile 8795, mida kohaldatakse ZAP-i impordile, mille puhul puudus nimetatud maksuvabastus.

Asjaolu, et pädev tolliasutus kinnitas deklaratsioonid märkega „ACD" ning mitte märkega *„reconnu"*, tähendab hageja arvates seda, et tolliasutus kontrollis deklaratsioonidele lisatud dokumente.

39 Järelikult oleks pädev tolliasutus pidanud tuvastama esiteks, et puudus kokkulangevus deklaratsioonil eksportijana märgitud ZAP-i ning äriühingu, kes väljastas nimetatud deklaratsioonile lisatud arve, s.t Evertrade'i vahel, ning teiseks, et viidatud TARIC-i lisakoodi ei saadud arvesse võtta äriühingu Evertrade poolt arve esitamise ning sellelt arvelt pärineva deklareeritud väärtuse tõttu. Pädev tolliasutus tegi ise vea, kui vabastas neil asjaoludel kaubad dumpinguvastasest tollimaksust.

40 Hageja leiab, et komisjon ei saa enesele vastu rääkimata samaaegselt väita, et pädev tolliasutus ei oleks pidanud kontrollima, kas tollideklaratsioonid olid kooskõlas nõuetega, lükates sellega deklaratsiooni põhjalikuma vastavuse kontrolli hilisemaks, ning kinnitada, et kuna Evertrade ei paistnud välja otsese importijana, oleks ta saanud regulatsioonist kõrvale hiilida. Selle võimaluse välistamiseks oleks hilisema kontrolli käigus olnud lihtsalt piisav kontrollida Evertrade'i tegelikult tasutud hinda. Pealegi saatis Evertrade käesolevas asjas asjakohased arved pädevale tolliasutusele esimesel nõudmisel.

41 Hageja väidab, et asjaolu, et pädev tolliasutus aktsepteeris kommentaarideta esimest, 22. augustil 1996 esitatud deklaratsiooni, ajendas teda esitama järgnevad deklaratsioonid samadel tingimustel.

42 Lõpuks lisab hageja oma vastuses, et tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkt b toetab samuti maksu vähendamist.

43 Komisjon vaidleb vastu sellele, et hageja oli eriolukorras.

44 Mis puudutab esiteks rikkumise väidetavat formaalsust, leiab komisjon eelkõige, et hageja ei saa tõhusalt tugineda tolliseadustiku artiklile 204. Komisjon rõhutab, et „nende maksu vähendamise raames õigluse alusel [tehtud] otsuste eesmärgiks ei ole tuvastada tollivõla olemasolu". Eespool viidatud artikkel 204 sätestab aga tollivõla tekkimise ühe liigi.

45 Teiseks ei ole komisjoni arvates asjakohased hageja argumendid, et kõnealusele impordile dumpinguvastase tollimaksu kohaldamine ületab oluliselt määruse nr 3319/94 eesmärke ning et nimetatud määruse artikli 1 lõike 3 tõlgendamine valmistab raskusi.

46 Komisjon väidab siinkohal, et mõlemad järgnevad „olulised põhimõtted" viivad maksu vähendamiseni. Esiteks ei tekita komisjoni arvates objektiivne asjaolu, mis kehtib määramatu arvu majandustegevuses osalejate suhtes, eriolukorda õigluse klausli tähenduses (Euroopa Kohtu 26. märtsi 1987. aasta otsus kohtuasjas 58/86: Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, EKL 1987, lk 1525, punkt 22). Teiseks väidab komisjon, et õigluse klausli kohaldamine on võimalik haldusasutuste võimalike vigade või puuduste tõttu üksnes siis, kui vigade või puuduste tulemusel tekib majandustegevuses osalejale rahaline kohustus, mida ei ole tal mitte ühegi õiguskaitsevahendi abil võimalik vaidlustada (Euroopa Kohtu 12. märtsi 1987. aasta otsus liidetud kohtuasjades 244/85 ja 245/85: Cerealmangimi ja Italgrani *v.* komisjon, EKL 1987, lk 1303, punkt 17).

47 Komisjon leiab, et määruse nr 3319/94 eesmärkide, nii nagu on selle põhjendustes kirjeldatud, ning nimetatud määruse teksti vaheline võimalik ebakõla ei saa põhjustada eriolukorda rakendamismääruse artikli 905 tähenduses.

48 Samas tähenduses väidab komisjon, et määruse nr 3319/94 võimalik tõlgendamisraskus ei sea hagejat eriolukorda, võrreldes teiste samal tegevusalal tegutsevate majandustegevuses osalejatega, kuna määrus puudutab määratlemata arvu majandustegevuses osalejaid.

49 Komisjon kinnitab, et hageja argument, mille kohaselt dumpinguvastase tollimaksu alternatiivse arvutamisviisi eesmärk ei ole seotud teda puudutava tehingu liigiga, tuleb lükata tagasi, kuna „kõik vahendaja kaudu kolmnurksed ümbersuunamised kujutavad endast (miinimumhinnal põhinevast) „muutuvast" dumpinguvastasest tollimaksust kõrvalehoidmise ohtu".

50 Komisjon lisab, et asjakohatu on hageja argument, et ZAP-ilt Evertrade'ile esitatud arvetel olnud hind oli kõrgem impordi miinimumhinnast. Konkreetse dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine on õigustatud, kuna puudus selgus tootjale või importijale tasutud hinna osas. Komisjon viitab, et „eemaldudes vabatahtlikult tolliasutusele „nähtavast" kaubandusringkonnast (iseennast tollimata), sai Evertrade uuesti täieliku vabaduse seoses talle arvetel esitatud hinnaga, võttes nii impordi üle järelevalvet teostavalt tolliasutuselt kõik õigused võimaliku hilisema hinnaalanduse suhtes, mida [ta] oleks pidanud taotlema ning saama Poola tarnijatelt".

51 Kolmandaks leiab komisjon, et hageja ei saa tugineda sellele, et pädev tolliasutus aktsepteeris kõnealuseid tollideklaratsioone. Komisjon eitab, et nimetatud tolliasutus oleks ise käesolevas asjas teinud vea, ning viitab mitmele argumendile.

52 Esiteks leiab komisjon, et vastupidi hageja väidetule ei aktsepteerinud pädev tolliasutus impordil täielikult tollideklaratsioone. Komisjon kinnitab selle toetuseks, et „sisuliselt väär" on väita, et tollideklaratsioonide kinnitamine märkega „ACD" eeldab sellele lisatud dokumentide kontrolli. Nimetatud märge tähendab üksnes

seda, et deklaratsioonid on võetud vastu tolliõiguslike nõuete kohaselt. Komisjon märgib, et deklaratsiooni nõuetekohasel vastuvõtmisel piirdub pädev tolliasutus sellega, et kontrollib, kas deklaratsiooni kohustuslikult täitmisele kuuluvad rubriigid on tegelikult täidetud ning kas nõutavad dokumendid on sellele lisatud. Käesolevas asjas piirdus pädev tolliasutus seega dokumentide olemasolu, mitte aga nende sisu kontrollimisega. Tollivormistuse hetkel ei toimunud nimetatud dokumentide põhjalikku kontrolli ega ka kaupade füüsilist kontrolli.

53 Komisjon leiab, et märge „circuit 1" tollideklaratsioonidel ei lähe vastuollu nende järeldustega, vaid vastupidi toetab neid. Komisjon viitab, et „circuit 1"-menetluses võib toll küll läbi viia kauba füüsilise kontrolli, mida aga käesolevas asjas ei toimunud, nagu see nähtub märkest „ACD". Dokumentide põhjalik kontroll toimub „circuit 2" käigus, mis aga käesolevas asjas ei toimunud.

54 Teiseks täpsustab komisjon, et üksnes selliste vigade tõttu, mis tulenevad pädeva tolliameti tegevusest või — juhul, kui piiratud tegevusega oleks olnud võimalik avastada normist kõrvalekaldumine — tolliameti ekslikust tegevusetusest, ei ole võimalik tollimakse tollivormistusjärgselt sisse nõuda. See välistab vead, mille põhjuseks on maksukohustuslase ebaõiged deklaratsioonid (Euroopa Kohtu 27. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-348/89: Mecanarte, EKL 1991, lk I-3277, punktid 23 ja 26).

55 Komisjoni arvates ei tekita järelikult pädeva tolliasutuse poolt pelgalt tollideklaratsiooni korrakohase kinnitusega aktsepteerimine isegi siis eriolukorda, kui nimetatud tolliasutusele oleksid aktsepteerimise hetkel teada kõik asjaolud, mis võimaldaksid avastada deklaratsiooni vastuolu tollieeskirjadega.

56 Kolmandaks väidab komisjon, et hageja ei saa tugineda argumendile, et Roueni tolliamet aktsepteeris kommentaarideta esimest deklaratsiooni. Komisjon märgib, et õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumisele ei saa tugineda haldusasutuse poolt antud konkreetsete tagatiste puudumisel (Esimese Astme Kohtu 14. septembri 1995. aasta otsus kohtuasjas T-571/93: Lefebvre jt *v.* komisjon, EKL 1995, lk II-2379, punkt 72). Samuti leiab komisjon, et hagejal tolliekspediitorina ei oleks tohtinud tekkida kahtlust märke „ACD" tähenduse osas ning seega ei oleks tal tohtinud nimetatud tollideklaratsioonide algsel aktsepteerimisel tekkida õiguspärast ootust.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

57 Rakendamismääruse artikli 905 sõnastusest tuleneb, et imporditollimaksu tagasimaksmine sõltub kahe kumulatiivse tingimuse samaaegsest esinemisest, s.t esiteks eriolukorra olemasolust ning teiseks asjaomase isiku poolse pettuse või ilmse hooletuse puudumisest. Järelikult piisab tollimaksu tagasimaksmisest keeldumiseks, kui üks kahest tingimusest ei ole täidetud (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 18. jaanuari 2000. aasta otsus kohtuasjas T-290/97: Mehibas Dordtselaan *v.* komisjon, EKL 2000, lk II-15, punkt 87).

58 Tuleb märkida, et Euroopa Kohus on leidnud, et eespool viidatud sätte tähenduses on tõendid „eriolukorra kohta, mis tuleneb muust kui asjaomase isiku poolsest pettusest või ilmsest hooletusest", olemas siis, kui õigluse klausli lõppeesmärgi valguses tuvastatakse asjaolud, mis asetavad taotleja samal tegevusalal majandustegevuses osalejatega võrreldes eriolukorda (eespool viidatud kohtuotsus Trans-Ex-Import, punkt 22, ning Euroopa Kohtu 27. septembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-253/99: Bacardi, EKL 2001, lk I-6493, punkt 56).

59 Hageja argumendi osas, mille kohaselt määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 tõlgendamine valmistab raskusi (vt eelkõige eespool punktid 32–35), ning et suur hulk majandustegevuses osalejaid ning tolliasutusi liikmesriikides on seda sätet vääralt tõlgendanud, sedastab Esimese Astme Kohus, et nimetatud sätte sõnastus ei ole märkimisväärselt keeruline.

60 Siinkohal tuleb märkida, et määruse nr 3319/94 artikli 1 lõige 3 kehtestab esiteks muutuva dumpinguvastase tollimaksu, mida tuleb tasuda siis, kui vabasse ringlusse lubatud impordi eest esitatakse arve otse importijale, kes ei ole seotud Poolas asuvate teatavate eksportijate või tootjatega, s.h ZAP-iga, ning kui CIF-hind ühenduse piiril pärast ÜTT-kohase tollimaksu tasumist on madalam impordi miinimumhinnast 89 eküüd kauba tonni kohta, ning teiseks kindlasummalise või koguselise tollimaksu, mida tuleb tasuda, kui vabasse ringlusse lubatud impordi eest ei esitata arve otse sõltumatule importijale.

61 Määrusest nr 3319/94 tuleneb, et erinevalt nimetatud määruse artikli 1 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud muutuvast tollimaksust maksustatakse nimetatud normi teises lõigus sätestatud koguselise tollimaksuga — sõltumata vahest CIF-hinna ühenduse piiril ning impordi miinimumhinna 89 eküüd kauba tonni kohta vahel —, kui vabasse ringlusse lubatud impordi eest ei esitata arve otse sõltumatule importijale.

62 Koguselise tollimaks kehtestamisega tahtis ühenduse seadusandja, nii nagu see on määruse nr 3319/94 39. põhjenduses kirjeldatud, igal juhul vältida dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmist impordi puhul, mille eest kõnealused eksportijad või tootjad ei esita arvet otse importijale. Määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 teine lõik puudutab seega olukordasid, kus ei toimu arve esitamine eksportijalt või tootjalt otse sõltumatule importijale, et välistada kõik kolmnurksed ümbersuunamise viisid, mis võiksid esile tuua dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmise ohu.

63 Käesolevas asjas nähtub kohtutoimikust, et kolme hageja poolt 22. ja 23. augustil ning 17. septembril 1996 vabasse ringlusesse lubatud saadetise eest ei esitanud ZAP arveid otse kaubasaajatele, vaid kõigepealt esitas ZAP arved Evertrade'ile ning seejärel esitas viimane arved kaubasaajatele. Kuna ZAP ei esitanud kauba eest arveid otse kaubasaajatele, kuulub see olukord järelikult selgelt määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 teise lõigu kohaldamisalasse.

64 Seda hinnangut ei saa kahtluse alla seada hageja argumendiga, et kõnealusele impordile dumpinguvastase tollimaksu kohaldamine ületab määruse nr 3319/94 seatud eesmärke oluliselt juba seetõttu, et käesolevas asjas ei hoitud kõrvale dumpinguvastastest meetmetest ning et Evertrade'i tasutud hinda oli võimalik kontrollida.

65 Esiteks meenutab Esimese Astme Kohus, et hageja ei saa käesoleva menetluse raames kahtluse alla seada dumpinguvastase tollimaksu võla olemasolu. Sellest tuleneb, et käesoleva väite raames hageja esitatud argumentidel Evertrade'ilt ZAP-ile tegelikult tasutud hinna kohta puudub õiguslik mõju.

66 Teiseks, nii nagu on märgitud eespool punktides 59–62, ei teki määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 teises lõigus sätestatud normi puhul erilist tõlgendamisraskust ning nimetatud norm kehtestati selleks, et tagada määruse sätete kasulik mõju eesmärgiga välistada dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmine impordi kolmnurkse ümbersuunamise kaudu, mille puhul suurendatakse kunstlikult eriti CIF-hinda ühenduse piiril, mis omakorda võimaldab vältida määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud muutuvat tollimaksu. Esimese Astme Kohus leiab, et määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 teise lõigu kohaldamiseks puudub vajadus tuvastada dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidumine. Seevastu tuleneb määrusest nr 3319/94, et kõrvalehoidmise oht on olemas siis,

kui tootja või eksportija ei esita impordi eesti arvet otse sõltumatule importijale. Nendel asjaoludel oli nimetatud sättes viidatud koguselise tollimaksu 19 eküüd ZAP-ilt pärineva kauba tonni kohta kohaldamine igati õigustatud.

67 Isegi kui eeldada hageja viidatud väidetavat raskust määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 tõlgendamisel, ei saa tõlgendamisraskus olla aluseks asjaolude esinemisele, mis looksid hageja kasuks eriolukorra. Kõnealune tõlgendamisraskus puudutas nimelt samal määral kõiki majandustegevuses osalejaid, kes impordivad Poolast pärinevat karbamiidi ja ammooniumnitraadi lahust, ning ei seadnud hagejat paljude teiste majandustegevuses osalejatega võrreldes eriolukorda.

68 Järelikult ei ole hageja tõendanud asjaolude olemasolu, mis looksid eriolukorra rakendamismääruse artikli 905 tähenduses.

69 Mis puudutab hageja argumenti, mille kohaselt on talle etteheidetav rikkumine täielikult formaalne, siis tuleb sedastada, et määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 sõnastusest tulenevalt ning nimetatud normi eesmärgi kohaselt ei ole muutuva dumpinguvastase tollimaksu kohaldamiseks nõutav tingimus, mis puudutab eksportija või tootja poolt arve otse sõltumatule importijale esitamist, vastupidi hageja väidetule täielikult formaalne. Selle tingimuse arvesse võtmata jätmine mõjutab oluliselt tolliprotseduuri käiku, kuna impordi võimalik ümbersuunamine võib suurendada dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmise ohtu.

70 Komisjon väidab õigesti, et peale selle ei kuulu arve otse esitamata jätmine nende eiramiste nimekirja, mis ei mõjuta oluliselt tolliprotseduuri käiku ning mis on sätestatud rakendamismääruse artiklis 859, mille valguses tuleb lugeda tolliseadustiku artiklit 204 (vt selle kohta Euroopa Kohtu 11. novembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-48/98: Söhl & Söhlke, EKL 1999, lk I-7877, punkt 43).

71 Hageja väidab seejärel, et pädev tolliasutus ei oleks pidanud aktsepteerima kõnealuseid deklaratsioone, kuna deklaratsioonidel eksportijana märgitud Poola äriühingu ning deklaratsioonidele lisatud arved väljastanud äriühingu vahel puudus kokkulangevus.

72 Esimese Astme Kohus leiab, et nimetatud argument põhineb vääral arusaamisel kõnealuste dokumentide menetlemisest Prantsuse tolli poolt, s.t deklaratsioonide kinnitamisest märkega „ACD". Nagu komisjon on märkinud oma vastuses (vt eespool punktid 52 ja 53), tähendab nimetatud märge üksnes seda, et deklaratsiooni kohustuslikult täitmisele kuuluvad rubriigid on tegelikult täidetud ning nõutavad dokumendid on sellele lisatud. Seetõttu ei kujuta kolme saadetise nimetatud märkega kinnitamise järel vabasse ringlusesse lubamine endast Prantsuse tollivõimude poolset kinnitust kõnealustel deklaratsioonidel või nendele lisatud dokumentidel asuvate andmete kehtivuse või õigsuse kohta ning ei takista tollivõimudel viimast läbi kõnealuste andmete hilisemat kontrolli tingimuste suhtes, mis puudutavad hageja poolt importija nimel märgitud TARIC-i koodi.

73 Igal juhul tuleb märkida, et ZAP, kes on üks määruse nr 3319/94 artikli 1 lõikes 3 eraldi nimetatud Poola eksportijatest või tootjatest, kelle kaupu võib teatavatel tingimustel maksustada muutuva dumpinguvastase tollimaksuga, oli deklaratsioonidel näidatud eksportijana ning Prantsusmaal asuvad äriühingud olid kajastatud kaubasaajatena. Lisaks oli kõnealustele deklaratsioonidele märgitud TARIC-i kood 8793, mida kohaldatakse siis, kui vabasse ringlusse lubatud impordi eest esitab arve otse sõltumatule importijale üks määruses nr 3319/94 nimetatud ning

Poolas asuvatest eksportijatest või tootjatest. Esimese Astme Kohtu hinnangul kalduti seega tingimustest, mis on nõutavad määruse nr 3319/94 artikli 1 lõike 3 kohase muutuva dumpinguvastase tollimaksu määramiseks, kõrvale sellega, et tollideklaratsioonidele ei olnud lisatud ZAP-i ning kaubasaajate vahel otse esitatud arveid.

74 Samuti tuleb märkida, et käesolevas asjas ei esitatud kogemata ebaõigeid arveid asjakohaste, s.t Poola eksportijate ning kaubasaajate vahel otse esitatud arvete asemel. Nimelt ei väljastanud ZAP arveid otse kaubasaajatele, kuna tehingud toimusid kõnealuses asjas kahes etapis (vt eespool punkt 8).

75 Sellest tulenevalt sedastab Esimese Astme Kohus, et Prantsuse tollivõimudel puudus kohustus lükata nimetatud asjaoludel tagasi kõnealused deklaratsioonid, ning et nad ei teinud ise viga, kinnitades deklaratsioonid märkega „ACD", eelnevalt põhjalikult kontrollimata deklaratsioonides sisalduvat informatsiooni ning selle informatsiooni vastavust andmetega, mis tulenesid nendele deklaratsioonidele lisatud arvete kontrollimisest. Eelkõige tuleb märkida, et kõnealustes deklaratsioonides sisalduva informatsiooni eest vastutavad importija ning viimase nimel tegutsev tolliekspediitor. Kui põhjaliku kontrolli tulemusel ilmneb, et kõnealune informatsioon oli ebaõige, ei tähenda see samas, et lubades kõnealused kaubad vabasse ringlusesse, tegid Prantsuse tollivõimud vea, kuna nad kinnitasid kaubad märkega „ACD".

76 Selle kohta, et hageja heidab Prantsuse tollivõimudele ette asjaolu, et pädev tolliasutus aktsepteeris kommentaarideta tema esimest, 22. augustil 1996 esitatud deklaratsiooni, mis ajendas teda esitama järgnevad deklaratsioonid samadel tingimustel (vt eespool punkt 41), tuleb märkida, et käesolevas asjas esitati üksnes kolm deklaratsiooni ning lühema kui ühe kuu jooksul, s.t 22. augusti ning

17. septembri 1996. aasta vahel (vt eespool punkt 9). Esimese Astme Kohus sedastab, et kõnealuse ajavahemiku lühidus ei võimaldanud Prantsuse ametivõimudel kontrollida põhjalikult esimest deklaratsiooni ning seejärel avastada deklaratsioonis sisalduvaid vigu enne järgmiste deklaratsioonide esitamist.

77 Isegi kui Prantsuse tollivõimud oleksid põhjalikumalt kontrollinud hageja esitatud dokumente kolme saadetise vabasse ringlusse lubamise käigus ning avastanud deklaratsioonides hageja tehtud vea seoses TARIC-i koodi kasutamisega, ei oleks see igal juhul muutnud käesolevas asjas kaubandustehingute tegelikku toimumist ega asjaolu, et saadetiste eest esitati arveid topelt, s.t kõigepealt ZAP-i ja Evertrade'i vahel ning seejärel Evertrade'i ning kaubasaajate vahel, mistõttu tuli määrata muutuv dumpinguvastane tollimaks. Seega tuleb järeldada, et komisjon ei ole teinud ilmset hindamisviga, sedastades, et asjaolud ei loonud käesolevas asjas eriolukorda õigluse klausli ning rakendamismääruse artikli 905 tähenduses.

78 Eeltoodud põhjendustest lähtudes tuleb käesoleva väite esimene osa tagasi lükata.

79 Kuna üks imporditollimaksu tagasimaksmiseks nõutavatest rakendamismääruse artiklis 905 sätestatud kumulatiivsetest tingimustest puudub, ei ole vajadust uurida käesoleva väite teist osa.

80 Järelikult tuleb teine väide lükata tagasi.

Kolmas väide, mis puudutab vaidlusaluse otsuse vormiviga

Poolte argumendid

81 Hageja leiab, et vaidlusalune otsus on vormilt vigane, kuna selles ei viidata hagejale. Hageja väidab, et ainus viide, millest oleks võimalik järeldada, et see otsus puudutab teda, sisaldub vaidlusaluses otsuses viidatud tollimaksu summa võrdluses, kusjuures nimetatud summa oli tollimaksu vähendamise taotluse esemeks. Rikkumine on sellevõrra raskem, et tegemist on üksikotsusega, millel puudub üldine tähendus.

82 Komisjon leiab, et vaidlusalune otsus on vormikohane ning et olulisi vorminõudeid ei ole rikutud.

Esimese Astme Kohtu hinnang

83 Tuleb märkida — nagu komisjon on rõhutanud õigesti —, et mitte ükski rakendamismääruse artikli 905 jj säte, mis kehtestab tollimaksu vähendamise menetluse vastavalt õigluse klauslile, ei kohusta komisjoni täpsustama tollimaksu vähendamise taotluse esitaja nime selle menetluse käigus tehtud otsuses. Nimetatud sätetest tuleneb, et selleks on otsuse teinud tolliasutuse liikmesriik, kes saadab juhtumi komisjonile lahendamiseks. Seejärel teavitatakse asjaomast liikmesriiki komisjoni otsusest eriolukorra olemasolu või puudumise kohta.

84 Igatahes ei vaielnud hageja vastu sellele, et vaidlusaluse otsuse edastasid temale Prantsuse tollivõimud. Peale selle tuleneb toimikust, et komisjon teavitas 27. septembri 2001. aasta kirjaga hagejat viimaselt Prantsuse tollivõimude edastatud imporditollimaksu vähendamise taotluse saamisest ning avaldas talle oma seisukoha kohtuasjas, et hageja saaks teostada oma kaitseõigust. Lisaks märkis komisjon selles kirjas, et tollimaksu vähendamise taotlus registreeriti viitenumbri REM 06/01 all, s.t sama viitenumber kui see, mida mainiti vaidlusaluses otsuses. Seega võimaldas see number hagejal täie kindlusega tuvastada seose Prantsuse ametivõimude poolt komisjonile edastatud tollimaksu vähendamise taotluse ning vaidlusaluse otsuse vahel.

85 Nendest põhjendustest tuleneb, et käesolev väide on alusetu ning tuleb järelikult lükata tagasi.

86 Kuna ühegi vaidlusaluse otsuse vastu esitatud väitega ei nõustutud, tuleb seega hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

87 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, jäetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele hageja kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (viies, laiendatud koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta hageja kohtukulud tema enda kanda ning mõista hagejalt välja komisjoni kohtukulud.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 21. septembril 2004 Luxembourgis.

Kohtusekretär

H. Jung

Koja esimees

P. Lindh